

שמעון מרמלשטיין

אסתר אייזן

האושר הנדחה

האושר הנדחה
שפעם יכלנו ללקט
בעפעפים
מתוך מצע עלים
רכים
עתה נצב בצל
פתחים
רושם משקוף
רושם בדם
רושם: בכור

טפט

בחשך
כשגופם נרתע עירם
זה מזה
עמק אל תוך
קירות טפט היער
שהדביקו פעם
ברגע של חלשה
אפלו על המשקופים

היא מנסה להזכר
בגון האפרסק שהיה שם
מאיר את הקירות
ואת פניו הדועכות של הזקן
שמכר להם ת'בית

"תראו כמה אור יש פה
בתוך החדרים
נולדתי כאן
עכשו זה קצת יותר מדי"
צחק בלא הסבר
מהו היותר מדי הזה
שרחף שם
בין הקירות.

ציד

איגלה
עיניה בידי
חומות, נסות
ללא עקבות כאב
על פני המים
הצופים אל איש
נשען על גזע.
זרמים בשקט
במדק
כמו ידו
המכוננת
את לע הקנה
ומרחיקה.

ברדס הלילה

עוף
עטוי ברדס אפל -
הלילה
מנחש פונותינו
המתהפכות במוך.

מישהו בשריקה
מאלפו לשוב
לדרס
מתוך תלמי רקיע.

מחרירי הבד
אלינו
נבטות פנים
הנה, שם למעלה
ילד באשמרת אחרונה
צורח בשנתו.

□

בשולי תצלום אויר
של השטיח היקר מאיספהאן
העשוי קשרים, קשרים -
אני רושמת בעפרון
על חול
עבור אלה הרוצים למחוק אותי
מעל פני האדמה.

מבעד קורי שנתם, בנבואתם
מבטלים את
המיתרים, הכתובים
לחניהם
או למותם

במעשה כורים
לפרטיהם דגמת רוקם

כמו שנגלה - על דיוקיו
- מחנה אימים
בו זהו - במטס מלמעלה
פרט לפרט:
משרפות, מסלה, טורי אדם
וטסו הלאה.

זהירות

רגלי אנשים נפנות לדרך
- להלה, לחצות, לנדות

אלהי הנתיבים,
התנועות
הבלתי נחזות -
מה יקרה אם אדרך בבלי דעת
מצביה רגלי
באחת
מתהומות נפשם
שברעש פתאם
נפצרת